

Küçük Kutup Tilkisinin Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kutup Tilkisinin Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Donmuş vadinin uçsuz bucaksız beyaz dünyasında, karın şeker gibi parıldadığı yerde küçük bir kutup tilkisi yaşırdı. Kürkü kabarık beyazdı, sırtı ve kuyruğu boyunca yumuşak mavi-gri gölgeler vardı. Boynunda püsküllü, küçük, kırmızı, örgü bir atkı taşırdı. Meraklı ve yumuşak başlıydı, ama koca vadi ona sık sık kendini çok küçük hissettirirdi.

Buz gibi bir akşam, küçük tilki başının üstünde yumuşak bir vınlama duydu. Kar tanelerinin arasından aşağıya bir kar baykuşu süzüldü; tüyleri beyazdı, üzerinde soluk gümüş benekler vardı. Kanatlarının çevresinde soluk mavi bir ışık titriyor, arkasından minik pırıltılar sürükleniyordu. Hafifçe kondu ve kocaman altın gözlerini kırptı. "Merhaba, küçüğüm," dedi sıcacık bir sesle.

Baykuşun bir bacağında, minik bir yıldız tılsımıyla şingırdayan ince gümüş bir halka vardı. "Benim adım Frostwing," dedi. "Kayıp bir kış feneri arıyorum. Sıcacık ve parlak yanar, ama yuvarlanıp donmuş vadinin içine kaçtı." Küçük tilkinin kulakları dikildi. "Ben bu yolları bilirim," diye fısıldadı. "Ben de gelebilir miyim?" Ve işte böylece bir dostluk başladı.

Koyu mavi bir gökyüzünün altında birlikte yola çıktılar. Küçük tilkinin kısa bacakları her adımda kara gömülüyordu, ama o yürümeye devam etti. Frostwing yanında alçaktan uçuyor, parlayan kanatlarıyla yolu aydınlatıyordu. "Yakınımda kal," dedi yumuşakça. "Adım adım ilerleyeceğiz." Vadi geniş ve soğuk uzanıyordu, ama tilki kendini pek de küçük hissetmiyordu.

Az sonra yol gölgeli bir çukura girdi ve küçük tilki durdu. "Burası karanlık," dedi, sesi çok küçüktü. Kocaman, gür kuyruğu patilerinin etrafına kıvrıldı. Frostwing yanına kondu ve atkısına usulca dokundu. "Ben tam buradayım," dedi. "Cesur olmak korkmamak değildir. Birlikte devam etmektir." Tilki bir nefes aldı ve başını salladı.

Cam gibi kaygan ve parlak, donmuş bir dereden geçtiler. Küçük tilki sallandı, patileri şu yana bu yana kaydı. Frostwing kanadını yumuşak beyaz bir korkuluk gibi uzattı. "Tüylerime tutun," dedi. Adım adım karşıya geçtiler. Küçük tilki kıkırdadı. "Bu neredeyse eğlenceliydi!" dedi, şaşırarak.

Sonra rüzgâr esmeye başladı, soğuktu ve kayaların arasından ılık çalıyordu. Küçük tilki titredi, kehribar gözleri endişeyle büyüdü. Frostwing parlayan kanatlarını ona doladı ve pırıltılar battaniye gibi sıcacık geldi. "Burada dinlenebiliriz," dedi. Rüzgâr yeniden sessizleşip yumuşayana kadar yan yana oturdular.

Yürümeye devam ettiklerinde, küçük tilki uzaklarda karda bir şeyin parıldadığını fark etti. "Bak!" diye bağırdı, gür kuyruğu hızla sallanarak. Uykulu bir yıldız gibi kırpışan minik, altın bir ışıktı. "Kış feneri!" dedi Frostwing. Ama onlarla ışık arasında derin, yumuşak karla kaplı uzun, dik bir tepe vardı.

Küçük tilki tırmanmayı denedi, ama kar ondan daha yüksekti. Yumuşak bir pat sesiyle geri yuvarlandı. "Yapamıyorum," diye iç çekti. Frostwing bir an düşündü. "O zaman birlikte bir yol açarız," dedi. Kanatlarını çırparak karı yana itti, tilki de patileriyle karı düzleştirdi.

Yavaş yavaş, emin adımlarla tepeye kıvrılan bir yol açtılar. Küçük tilkinin kısa bacakları yoruldu, ama her yavaşladığında Frostwing yanında kalıp onu yüreklendirdi. "Bir adım daha," dedi. "Harika gidiyorsun." Altın ışık gitgide daha da parladı. Tam tepede küçük tilki soluk soluğa yere yığıldı ve sevinçle güldü.

İşte orada, bir kar yığınının içinde kış feneri yatıyordu, sıcacık ve altın renginde parlıyordu. Işığı karda minik ateş böcekleri gibi dans ediyordu. "Onu bulduk!" diye sevindi küçük tilki. Frostwing'in altın gözleri parladı. "Birlikte bulduk," dedi. Küçük tilki feneri usulca aldı. Dostça ışığı ikisini de sarmaladı, sıcacık ve parlak.

Artık vadi hiç de korkutucu görünmüyordu. Fener karlı yolu aydınlatıyor, Frostwing'in kanatları yanında pırıldıyordu. Küçük tilki dimdik yürüdü, kırmızı atkısı dalgalanıyordu. "Önceden korkuyordum," dedi. "Ama sen buradayken karanlık küçücük geliyor." Frostwing gülümsedi. "Sen buradayken de," dedi, "yolculuk sıcacık geliyor."

Feneri sessiz, pırıltılı gece boyunca eve taşıdılar. Yanlarından geçen her canlı, altın ışığı görmek için başını kaldırdı. Küçük tilkinin yüreği kocaman ve cesur hissetti. Donmuş vadiyi geçmiş, karlı tepeye tırmanmıştı ve bir kez bile yalnız kalmamıştı. Korku küçülmüş, dostluk güçlenmişti.

Eve döndüklerinde kış feneri küçük tilkinin yuvasının yanında usulca parladı. Frostwing yakınlara tünedi, yıldız tılsımı şingırdadı. "Kalacak mısınız?" diye sordu küçük tilki. "Yakınında olacağım," diye söz verdi. Ve öyle de yaptı. Her akşam soluk mavi kanatları karın üzerinde pırıldadı ve küçük tilki arkadaşına gülümsedi.

O günden sonra küçük tilki donmuş vadiyi başı dik gezdi. Bazen hâlâ korkuyordu ve bu sorun değildi. Karanlık derinleştğinde arkadaşının sıcacık sözlerini hatırlıyor ve cesur bir adım atıyordu. Sonra bir adım daha. Sonra bir adım daha. Dostluk ona, yanında iyi biri varsa korkunun küçüldüğünü öğretmişti.

Ve böylece küçük kutup tilkisi ile kar baykuşu, uçsuz bucaksız beyaz vadide en iyi arkadaş olarak kaldılar. Kış feneri her gece dostça bir yıldız gibi parladı ve küçük tilkinin kırmızı atkısı soğuk rüzgârda dalgalandı. Her macera sıcacık ve mutlu geçti, çünkü o, onunla asla yalnız yüzleşmek zorunda kalmadı.